

Θανάσης Σινάνης

Ο Ζωγράφος και συγγραφέας Γιώργος Μιχαλάκης

Ο Κόσμος δημοσιεύει σε συνέχειες, το βιβλίο του Γιώργου Μιχαλάκη: «Η Ελπίδα σε Κρίση, Κουλτούρα και Τέχνη στην εποχή της παγκοσμιοποίησης» που εξετάζει τη διαδρομή των Ελλήνων μεταναστών της Αυστραλίας, στην τέχνη, κατά την περίοδο από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι της ημέρες μας.

Το βιβλίο κυκλοφόρησε το 2017 από τις εκδόσεις ΕΟΘΙΝΟΝ. Όποιος επιθυμεί να παραγγείλει το βιβλίο μπορεί να επικοινωνήσει με τον συγγραφέα στα EMAIL gmichelpaint@gmail.com ή eothinon@gmail.com. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να στείλετε email στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις gmichelpaint@gmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

Οι πίνακες αυτοί αν και δείχνουν μια αθωότητα στα πρόσωπα των αγκαλιασμένων ζευγαριών, αποκαλύπτουν ταυτόχρονα και την αδυναμία να επιτευχθεί η πραγματική ερωτική ένωση.

Μέρος 5ο

Είδαμε πως στον Κυπραίό, το φαντασιακό ανασύρει τον αρχαϊκό συμβολισμό του δέντρου, για να δείξει την κατάσταση του σημερινού υποκειμένου, στον Σινάνη το φαντασιακό δεν καταφεύγει σε κανένα συμβολισμό. Εδώ έχουμε μια αόρατη δύναμη που επεμβαίνει πάνω στον κόσμο για να τον αναδιαμορφώσει σε κάτι σκοτεινό. Στα έργα του, το αγκάλιασμα δύο ανθρώπινων σωμάτων στην παραλία επάνω στην αμμουδιά, έχει μετατραπεί σε αγκάλιασμα δύο όντων που λιγότερο θυμίζουν ανθρώπους και περισσότερο μεταλλαγμένα όντα στο σκοτεινό τους θάλαμο. Στα έργα αυτά, ολόκληρα κομμάτια του κόσμου, έχουν αφαιρεθεί. Τίποτα τριγύρω δεν υποδηλώνει την αμμουδιά και τη θάλασσα. Ένας σκοτεινός τόνος σκεπάζει τα πάντα, ενώ τα σώματα σε συστροφή και παραμόρφωση, έχουν χάσει την ανθρώπινη μορφή τους. Το αγκάλιασμα επιτελείται συναινετικά ως γενετική ιεροτελεστία, που οδηγεί στην ανάλωση, στην καταβρόχθιση του ενός από τους δύο συντρόφους. Δεν υπάρχει προοπτική συνέχειας, κάποια ελπίδα ότι

Νυκτερινό Ι. Λάδι σε καμβά, Σίδνεϊ 1993

Γυμνό. Μολύβι σε χαρτί, Λονδίνο 2001

μετά από την εικόνα αυτή του κόσμου, θα υπάρξει κάτι άλλο, από το οποίο το υποκείμενο θα πιαστεί για να σωθεί. Το σώμα μεταμορφωμένο βουλιάζει μέσα στο σκοτάδι που καταπίνει τα πάντα. Μας δίνεται η εντύπωση, πως η αναζήτηση της οικειότητας που οδήγησε τα άτομα στο σφιχταγκάλιασμα, είναι μια χαμένη υπόθεση.

Οι πίνακες αυτοί αν και δείχνουν μια αθωότητα στα πρόσωπα των αγκαλιασμένων ζευγαριών, αποκαλύπτουν ταυτόχρονα και την αδυναμία να επιτευχθεί η πραγματική ερωτική ένωση. Έχουμε έναν κόσμο παιδικό, ντυμένο τη μορφή της αθωότητας, που εκτελεί πράξεις του κόσμου των μεγάλων. Στη ζωγραφική αυτή, το συναίσθημα φανερώνει έναν κόσμο, όπου οι σχέσεις μεταξύ των όντων, έχουν γίνει προβληματικές για το άτομο. Εδώ η φαντασία εκφράζεται με εικόνες της πραγματικότητας που μας ενοχλούν, γιατί δεν ξέρουμε πώς να τις αντιμετωπίσουμε. Τα Ζευγάρια, απηχούν μνήμες από τους αυστραλούς ζωγράφους John Perceval και Arthur Boyd. Αλλά ενώ εκείνων το υποκείμενο βρίσκεται σε διαπάλη, μέσα σε έναν κόσμο τραυματικό ο οποίος απεικονίζεται στις διάφορες μορφές που παίρνει, στον Σινάνη όλος ο κόσμος έχει συρρικνωθεί στη σχέση μεταξύ θηλυκού και αρσενικού στοιχείου, και στη σχέση αυτή διαγράφεται η χαμένη οικειότητα του κόσμου.

Ο Σινάνης δεν καταπολεμά τη φύση των συναισθημάτων, δεν έχει καμία έγνοια να τα εξωραΐσει, βρίσκει τον εαυτό του μέσα στην συστηματική αναστάτωση των αισθήσεων, γι' αυτό και η καταστροφή γίνεται η Βεατρίκη του. Και η ιστορία αυτής της κατάστασης, δεν είναι όπως σε ένα λεωφορείο, απ' όπου μπορεί κανείς να κατέβει όποτε θέλει.